

да се върва въ Бога и да се живѣе чисто и съгласно съ върата.

Съ разпространяване на богомилското учение на западъ, ние сме дали силенъ потикъ за пробуждане на срѣднѣвѣковната европейска мисль; защото въ ония мрачни врѣмена, когато всичко треперѣше подъ деспотизма на пацитѣ и подъ гнета на жестокитѣ крале и феодали, когато всѣка свободна мисль се задушваше чрѣзъ звѣрски наказания и изтрѣбления; богомилитѣ единички се осмѣляваха открито и смѣло да проповѣдватъ евангелското братство между хората, да подбуждатъ подчиненитѣ да не работятъ на своитѣ господари и да учатъ народитѣ, че властѣта на царе и папи, на боляри и владии не е дадена отъ Бога, а тѣ силомъ сж си я присвоили.

Раздѣляне на българското царство.— Въ врѣмето на Петра българското царство се състояло отъ около 40 области, една частъ отъ които, прѣдимно източнитѣ, се управлявали отъ назначени отъ царя войводи, потомци на старитѣ болярски родове; а друга частъ, прѣдимно западнитѣ, дѣто населението било чисто славянско, се управлявала наслѣдствено отъ князе, потомци на старитѣ племенни славянски началници. Тия князе давали данѣкъ и помощна войска на българския царь, та били единъ видъ въ васално отношение къмъ българската корона. Недоволството между славянитѣ въ западна България, проявено въ открити възстания въ края на Симеоновото и въ началото на Петровото царуване, не се унищожило, а напротивъ, подъ влиянието на богомилството, което се разпространило най-много въ западна България, народътъ ставалъ все повече недоволенъ отъ слабия царь и отъ въведенитѣ отъ него византийски наредби.

Прѣзъ 963 г. умрѣла жената на Петра. Той възобновилъ мира съ Византия и даже изпратилъ синоветѣ си въ Цариградъ. Това ново сближаване съ Византия прѣдизвикало силно възстание во главѣ на Никола Шишмана, наслѣдственъ управителъ на берзитѣ въ горня Македония. Съ помощѣта на синоветѣ си: Давида, Мойсея, Аарона и Самуила, Шишманъ проявилъ